

Sygn. akt: VII U 147/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Grażyna Cichosz

Protokolant prot. sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2015 roku w Lublinie

sprawy A. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 31 grudnia 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje A. G. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 147/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił A. G. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. G. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podnosił, że pracował w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

A. G. urodzony (...) w dniu 4 grudnia 2014 roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 26, 9 miesięcy i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w dniu 16 grudnia 1977 roku został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) na stanowisku kierowcy operatora J. (angaż – k. 1-2B – akt osobowych – k. 18). Na tym stanowisku pracował do dnia 5 września 1981 roku (rozwiązanie – k. 6B ao). Od 10 czerwca 1984 roku do 23 czerwca 1985 roku pracował jako monter urządzeń technologicznych za granicą przy budowie ferm drobiu w S. (k. 8B ao). Od 4 września 1985 roku ponownie objął obowiązki kierowcy betonowozu do dnia 4 marca 1998 roku. Wówczas został przeniesiony na stanowisko

kierowcy-mechanika (angaże – k. 9,15B ao). W dniu 30 września 2002 roku stosunek pracy uległ rozwiązaniu (k. 8C ao).

L. Przemysłówka zajmowała się budowaniami obiektów przemysłowych i mieszkalnych jak odlewnia (...) i osiedle mieszkaniowe C., kopalnię (...). Wnioskodawca uprawnień kat. C pojazdów ma od 3 listopada 1976 roku. Zajmował się dowożeniem betonu na budowy. W razie awarii samochód był niezwłocznie naprawiany lub otrzymywał pojazd zastępczy. Na 8 pracujących kierowców było 12 pojazdów (okazanie uprawnień - k. 25v, zeznania wnioskodawcy – k. 25v, 32v, zeznania W. K. – k. 31v-32v, zeznania H. F. – k. 32v).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Znajdujące się w aktach sprawy akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) nie budzą wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Zawierają autentyczne dokumenty wystawione przez pracodawcę z okresu zatrudnienia tam wnioskodawcy i jako takie są wiarygodne. Zeznania wnioskodawcy oraz świadków zatrudnionych w tym samym zakładzie były zgodne z powołanymi dokumentami. Ich relacje wzajemnie się uzupełniały i ze sobą korelowały. Nie były także sprzeczne w żadnym stopniu.

Odwołanie A. G. jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych jako kierowca betonowozu od dnia 16 grudnia 1977 roku do dnia 5 września 1981 roku oraz od 4 września 1985 roku do dnia 4 marca 1998 roku (16 lat, 2 miesiące i 22 dni).

Są to prace wymienione w wykazie A w dziale VIII, pozycja 2, prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Ustalenie, że wnioskodawca pracował we wskazanych okresach w warunkach szczególnych przesądza o uznaniu odwołania za zasadne.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury wnioskodawca musiał spełnić łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały przez wnioskodawcę spełnione, toteż należało ustalić A. G. prawo do emerytury od dnia (...)roku – od dnia ukończenia 60 roku życia.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.